

Баща му, дѣдо ти Братойо, — много харенъ човѣкъ бѣше — и той така бѣ порасълъ въ Стамболъ. И щомъ се оженихме, не мина се и половинъ година, пакъ отиде тамъ. И вече се и не върна. Пращаше ни парици, това-онова, а въ село не дохождаше.

Като се роди Златко, той ни изпрати седемъ бѣли меджидиета и петъ аршина чоха (сукно) — за мене и за мама. Не ни оставяше баща му, сѣ ни попратваше. И въ нищо не бѣхме петимни. Ала не знамъ защо, не си дохождаше въ село. Ние гледахме детето, гледахме и назе си и добре ни бѣше.

Едва бѣ станалъ Златко седемъ години и три месеца и мислѣхъ вече да го пратя и у даскала, кога токо ни доде книга отъ баща му по единъ нашенецъ и въ книгата пише: чинимъ, що чинимъ, да му пратимъ Златко тамъ. Азъ се смаяхъ. „Каква стана тя? си думамъ. Че дете каква работа има въ Стамболъ? Тамъ ходятъ дърти мжже да печелятъ. Ами Златко що ще да прави?“ Не даде и мама. И не пратихъ му го. Писахме му, че не щемъ да го пратимъ, защото ни е още малъкъ, та ни се свиди.

Следъ два месеца стигна пакъ друга книга. Съ нея бѣ ни пратилъ две бѣли меджидиета и една жълтица. Въ книгата пакъ пише: правимъ, струваме — да му изпратимъ детето. Тамъ щѣлъ да го учи на книга, пишеше той, щѣлъ да го даде напоконъ на занаятъ и щѣлъ човѣкъ да го стори. Азъ пакъ не искахъ. Свидѣше ми се. „Какъ ще, думамъ си, да живѣе тамъ самó, безъ майка? Кой ще го пере? Кой ще го кърпи? Кой ще го завива ноше? Кой ще го гледа, кога се разболѣе?“ Никакъ ми се не щѣше да го пусна. Ала нѣмаше какво да сторя: нали толкова иска, трѣбва да му го изпратя, да не би да стане после пѣкъ по-лошо. Па и мама: „то